

[Hans Rasmussen.]

for lønmodtagerne skal efter forslaget fremover også deltage direkte i virksomhedernes bestyrelsesmøder.

De ærede forslagsstillere er åbenbart meget tilbage for disse engelske liberale tanker, man har i stedet fulgt de samme tankebaner, som de engelske konservative synes at interessere sig for: udbyttedeling alene opmuntret af visse skattelempelser. Hvilke skattelempelser de engelske konservative forestiller sig, ved jeg iøvrigt ikke, men de danske radikale skattetanker er jo ikke chokerende. Det foreliggende forslags bestemmelser om, at beløb, der udbetales som led i udbyttedelingen, er fradragsberettigede, er vist iøvrigt overflødige, da en sådan fradragsret allerede synes at være hjemlet efter gældende lov. Den anden skattebestemmelse — nedsættelse af aktieselskabsskatten — er derimod mere interessant, og meget synes at tale for, at vi fremefter benytter en differentieret skatteansættelse som led i erhvervspolitikken. Eventuelle bestemmelser i den retning bør dog vel henhøre under den almindelige skattelovgivning og ikke trækkes ud i en særlig lov.

Man kan nu mene, hvad man vil, om fordelene og ulemperne ved de veje, som henholdsvis de radikale her i landet og de liberale i England har anvist.

Uanset hvad man iøvrigt mener om det beskedne forslag til udbyttedeling, det radikale venstre har forelagt, er der i alt fald et punkt, hvor forslaget synes helt utilstrækkeligt, og hvor de engelske liberale i helt anden grad har forstået, hvad det drejer sig om.

Såfremt det bliver muligt at gennemføre udbyttedelingsordninger ved forskellige virksomheder, bør man erkende overfor hinanden, at arbejderne gennem deres samarbejdsudvalg på en helt anden måde må have udtømmende besked om de forskellige regnskabsopstillinger. Vel gives der i øjeblikket samarbejdsudvalgene nogen information om regnskaberne og herigennem om virksomhedernes finansielle stilling, men det helt fortrolige forhold, som burde bestå mellem de forskellige parter på virksomheden, har man fra indehavernes side hidtil kunnet forhindre.

Når man fra arbejdsgiverside påstår,

at samarbejdet på en virksomhed ikke har det mindste med selskabernes finansielle stilling at gøre, er en sådan udlægning ganske hen i vejret. Det er helt givet, at jo større krav man stiller til de enkelte arbejdere om stigende intensitet, jo mere interesserede vil de pågældende blive i det antagelig større overskud, som virksomheden gennem deres indsats kan indtjene.

Det er således rigtigt, som den højtærede finansminister i et foredrag på Aarhus universitet tidligere har sagt, at skal der skabes større fortrolighed på vore virksomheder, bør arbejdsgiverne på en langt anderledes måde lukke op for „posen“, når det drejer sig om regnskaberne over virksomhedernes økonomiske stilling. Heri er vi ganske enige med den højtærede finansminister.

Utvivlsomt må arbejderne repræsentanter også gennem kyndige revisorer have lejlighed til at undersøge regnskabsopstillingerne, for selvfølgelig kan man ikke indgå i et forhold om udbyttedeling, hvis man uden undersøgelse skal slå sig til tåls med de oplysninger, som virksomhedernes indehavere måtte forelægge.

Der er mange tidligere eksempler på, hvilke numre der kan laves ved opstilling af regnskaberne, og for så vidt lovforslaget fører frem til et resultat, bør vi stærkt hæfte os ved denne side af sagen.

Uanset alle betænkeligheder vil jeg gerne til slut understrege min positive grundindstilling overfor forslag, der kan føre til en forøget produktivitet og en retfærdig fordeling af det merudbytte, som fremkommer herved, og tilsiige mit partis medvirken til en realitetsdrøftelse af disse problemer. Forslaget bør nu tages op til en grundig overvejelse i et udvalg, og vi bør under behandlingen se, hvorvidt det vil være muligt og hensigtsmæssigt at samarbejde de tanker og ideer, der i øjeblikket rører sig indenfor fagbevægelsen, og de tanker og impulser, der er kommet til udtryk i det radikale venstres forslag.

Viser man fordomsfrihed fra alle sider — og hermed tænker jeg ikke blot på medlemmerne af dette høje ting —, er der ikke tvivl om, at der må være mulighed for at nå frem til et resultat, og enhver kan jo så have sin opfattelse af, hvorvidt resultatet helst bør have form af en særlig lov eller